

**Inleiding stelling:**

Op X kopte een bekend politici vorig jaar met “Voor onze export was 2022 opnieuw een grand cru. De Vlaamse uitvoer van goederen kwam vorig jaar uit op 479,7 miljard euro, een stijging van 26 procent tegenover 2021. Van enorm belang, want 1 op 3 van onze jobs hangt af van export.” Export wordt als iets positiefs gezien, behalve als het over dierlijke producten betreft. Dit terwijl de export, inzake kip, hoofzakelijk bestaat uit de voor ons minderwaardige onderdelen als poten, rug, nek, vleugels en dijen.

**Stelling 5:** De professionele veeteelt dient dringend, met respect voor dierenwelzijn, als een gelijke aanzien te worden met andere industriële sectoren.



**Akkoord** - Mensen dienen ingelicht te worden waar dierlijke producten allemaal voor gebruikt worden. Eieren worden in meer dan voeding gebruikt, schoonheidsproducten, eetbare verpakkingen, medische sector. Onwetendheid wegwerken is een essentiële stap in aanvaarding. Landbouw staat gelijk aan miljoeneninvesteringen, risicovolle ziektegevoelige levende have (verzekeringen) en een marktgevoelige concurrentiële prijszetting. Anderzijds moet men toch nog een onderscheid maken tussen industrie en landbouw. Landbouwbedrijven horen thuis op het platteland, waar er rust is voor de dieren, en niet in industrieterreinen.

**Akkoord** - Net zoals wij veel importeren aan goederen en niet in het minst producten uit de landbouw, mag de landbouwsector exporteren. Er bestaat zoiets als een handelsbalans...



**Deels akkoord** - De veeteeltsector als onderdeel van het globale agro-voedingscomplex (met de toeleveranciers en de verwerkende industrie) , is een belangrijke economische sector binnen Vlaanderen. Export is een onderdeel van dit complex. In een kleine regio die Vlaanderen is, kan je geen rendabele economie hebben zonder export. De handel van land- en tuinbouwproducten speelt zich ook vooral af binnen een straal van 300 km rond Vlaanderen: het gebied met daarin Parijs, Londen, Brussel en Amsterdam omvat veel mensen en is onze voornaamste exportmarkt.

Maar er is wel degelijk een verschil met de industrie en daarvoor is er een aangepast beleid nodig. Als prijznemer met bederfbare producten kan je zelf niet je verkoopprijzen bepalen. De prijsschommelingen aan de output-zijde kunnen bepalend zijn voor een bedrijf. Net zoals de prijsschommelingen aan de input-zijde. Onze Vlaamse landbouwbedrijven zijn daarenboven, ondanks hun specialisatie, nog steeds kleinschalige familiale bedrijven die dus niet dezelfde marktmacht

kunnen ontwikkelen ten aanzien van hun handelspartners in vergelijking met veel industriële bedrijven.

**Akkoord** - We moeten de professionele veeteelt als gelijk aanzien met bijv. industriële productie. Een belangrijk verschil tussen de twee sectoren is echter wel dat we voor de veeteelt niet geloven in een model dat voornamelijk op uitvoer gericht is. Dit leidt namelijk tot een race to the bottom op vlak van prijzen, waar de boeren en de natuur het slachtoffer van zijn. We willen meer steun voor regionale productie en korte ketens. Dat vergt een omschakeling naar een ander business model, en voor die omschakeling moeten boeren vanuit de Vlaamse overheid de nodige steun krijgen.



**Akkoord** - Gelijke behandeling moet er steeds zijn in gelijke omstandigheden. De realiteit is dat de omstandigheden vaak verschillen tussen de sectoren, en daarom ook een verschillende behandeling wenselijk én noodzakelijk is.

- Zo krijgt de landbouw in Europa 60 miljard aan subsidies per jaar, waar de industrie alleen maar van kan dromen. Echter, die subsidies zijn nodig voor de leefbaarheid van de landbouw, en de verwezenlijking van de ecologische doelstellingen.
- Sommige industrietakken krijgen ook subsidies, andere niet. Het is moeilijk om te spreken over “de industrie”.
- De landbouw heeft een strikter kader binnen het stikstofdecreet omdat er al enorm veel vooruitgang is geboekt de laatste 20 jaar in de industrie, terwijl de landbouw nog sterk achterblijft daarin.
- We zijn een voorstander van export, aangezien dit onze welvaart mee creëert. We moeten wel de negatieve externaliteiten mee in rekening brengen om de finale balans van de export op te maken. Dat betekent dat we moeten kijken welke impact de veestapel in Vlaanderen heeft op onze omgeving en lokale bevolking. Daarbij stellen we vast dat de veestapel op dit moment onze milieukundige grenzen overschrijdt. Omwille van deze reden is het noodzakelijk om die uitstoot te reduceren, en kunnen we de export van vee niet classificeren als eenzijdig positief.

**Akkoord, MAAR!** - Het klopt dat de professionele veeteelt onderhevig is aan gelijkaardige economische wetmatigheden als andere sectoren. Het verschil is echter dat we hier te maken hebben met levende materie, waarbij het ethische aspect dierenwelzijn een belangrijke rol speelt. We kunnen evenmin de typisch Vlaamse context (hoge bevolkingsdichtheid, sterke verstedelijking, ruimtelijke versnippering, kleine oppervlakte) niet zomaar uitwissen. Dat hoeft niet per se een negatief gegeven te zijn, want onze dierenhouders zijn er net daarom



in geslaagd om hun dieren op een zeer eco-efficiënte manier te houden. In die optiek is het onbegrijpelijk dat 'intensieve' landbouw als een scheldterm wordt gebruikt in de plaats van hem te beoordelen op zijn essentie, namelijk dat onze Vlaamse boeren erin geslaagd zijn om op een kleine oppervlakte zoveel mogelijk te produceren. Alleen stoot dit verhaal vandaag op ecologische en klimatologische limieten. Daar moeten we alert voor blijven. Maar in de plaats van te polariseren, de landbouw als een probleem af te schilderen en ondoordachte eisen te stellen over een drastische afbouw van de veestapel, moeten we vooral inzetten op innovatie en onze boeren aanzetten tot schaalverandering, waarin ze de gelegenheid krijgen om deel van de oplossing te worden door een ecologisch, economisch en sociaal duurzaam businessmodel op maat uit te bouwen. Diversificatie is hierbij één van de mogelijkheden.



**Niet akkoord** - De veeteelt is een specifieke sector en dient dan ook als dusdanig erkend te worden. De veeteelt is specifiek omdat ze omgaat met levende dieren en omdat ze basisvoedsel levert aan de bevolking. Het is dan ook logisch dat de sector extra bewaakt wordt vanuit de overheid inzake dierenwelzijn en voedselveiligheid. Tegelijk maakt dit de sector ook essentieel en onvervangbaar zodat de toekomst en de aantrekkelijkheid ervan gegarandeerd moeten worden.

**Akkoord** - Voor het Vlaams Belang is de sector al altijd evenwaardig geweest aan om het even welke andere economische sector. Terwijl voor andere sectoren wordt verklaard hoe trots we mogen zijn op onze sector, wil men, als het gaat over dierlijke producten, de export afbouwen. Begrijp wie kan, vooral men weet dat wat betreft kippen maar ook varkens het gaat om 'minderwaardige' producten maar die wel een meerwaarde heeft voor de sector in zijn totaliteit. Trouwens, als wij onze export afbouwen zal een ander onze plaats op de markt wel innemen.



**Akkoord** - De professionele veeteelt is een sector zoals alle andere sectoren. Net zoals andere sectoren moeten we de maatschappelijke baten van de activiteiten afwegen tegenover de maatschappelijke kosten. Als een chemiebedrijf een vervuilende stof dumpt is dat een even groot probleem als bijvoorbeeld het overmatig gebruik van pesticiden op akkers. Daarom moet de veeteeltsector, net zoals de industrie, voldoen aan maatschappelijke doelstellingen, zoals die rond stikstofuitstoot. We stellen vast dat de veeteeltsector de voorbije jaren geen vooruitgang heeft gemaakt op vlak van zijn stikstofimpact op natuurgebieden, terwijl de industrie zijn impact wel verminderde. Daarom moet de veeteeltsector nu een grotere inspanning leveren.